

[Breckmann]

dobbeltfart blev så, at handelsunderskuddet blev til et overskud, og underskuddet på betalingsbalancen formindskedes drastisk.

Men skævhederne i den færøske økonomi består, og efter at landsstyret blev sprængt først i ugen, så udskrives der nu sandsynligvis valg her i november måned. Vi har et skatte- og et afgiftsskabt lønniveau, som kvæler alle forsøg på at gøre erhvervslivet rentabelt. Kun en gennemgribende privatisering af offentlige tjenester, en total omvæltning fra fradragsbestemt proportionsskat til en bruttoskat med et ensartet procenttræk kan redde økonomien ud af sin nuværende elendighed.

Færøerne har en marginalskat på 71 pct., og den må virke dræbende på alles virkelyst i en tid, hvor socialismen trods alt i al sit rådne og menneskefjendske væsen har spillet fallit.

Færøernes løn- og skattepres må sænkes, men det skulle ikke lykkes det afgående landsstyre at redde økonomien på længere sigt med en tiltænkt 20-30 pct.s nedgang i nominallønnen og dermed at tvinge det offentliges udgifter ned.

Økonomisk frisind om end i forsigtige og her i huset fastholdte mængder præger statsministerens redegørelse i forgårs. Hensigterne er gode, men risikoen for uventede tilbageslag eller endda et socialistisk regeringsskifte efter januar er stor, eftersom tidshorisonen for denne holden-fast-politik er lang og forbedringerne er små.

Holde-fast-politikken har bremset, men dog ikke rullet det offentliges fremtromlen tilbage. Den har ført til handelsoverskud og lige ved balance over for udlandet, og det er trods alt store sejre at kunne notere sig. Den lave inflation og den lave lønvækst er ligeledes resultatet af en standsning i skatte- og afgiftstrykket, så vi kan glædes over Danmarks forbedrede konkurrenceevne og derfor voksende eksportoverskud.

Men regeringen er forhåbentlig på vagt over for den kunstigt høje arbejdsløshed, der ikke vil falde, så længe dens vedligeholdelse finansieres af staten og lønner sig bedre end at arbejde. Hvis en faktor som ledighed ikke skal vælte den økonomiske politik, bliver Danmark nødt til at flytte de økonomiske konsekvenser af ledighed fra statskasse til fagforeninger. Der må være en sammenhæng mellem lønkrav og følgerne af lønkrav, nemlig den større ledighed. De, der høster fordel af det ene, bør solidarisk bære omkostningerne af det andet.

Statsministeren råder fra at give ufinansierede skattelettelser og hurtig reallønsfremgang. Desværre følger heraf, at skattegrundlaget ikke vokser med et lavere skattetryk, med en flad kurve, ensartet procentuelt skattetræk og en mindre skattespekulation, der trods alt alt sammen æder ressourcer.

Ligeledes kan regeringen ikke bruge skattelempelser til at tilskynde til et fald i de offentlige lønudgifter, desværre. En reallønsfremgang ville også stimulere efterspørgsel og fremstilling af danske varer.

Men vigtigst af alt, en borgerlig skattepolitik er den bedste forebyggelse for en kommende socialistisk regering. S og SF ville, hvis de fik regeringsmagten her i Danmark, uden tvivl indføre den nu krakelerede svenske model med inflation, med camoufleret arbejdsløshed, med faldende konkurrenceevne, devaluering, økonomisk lavvækst og erhvervstrækdyrets segnen under en offentlig byrde, der i antal af ansatte nu vejer halvanden gang så meget som erhvervslivet selv.

Det er altså slugten, det er den såkaldte tredje vejs endeligt og dermed faktisk Socialdemokratiets fallit. Denne svenske eller klassiske socialdemokratiske tredje vej har ikke kun bevist blandingsøkonomiens uholdbarhed, den er også blevet vraget ved de første demokratiske valg i Polen, Tjekkoslovakiet, Ungarn og DDR. Så må man vel undskylde anakronismen, for heldigvis blev Tyskland forenet i går. I de lande fik vulgærmarxister og gemene socialister kun 20 pct. af samtlige afgivne stemmer, så vigtigt anså socialismens kuede folkeslag mod Øst produktion, overfordeling af varer og tjenester at være de første mange år frem.

De østeuropæiske borgerlige partiers over 80 pct. opbakning må have været et lammende slag for vores hjemlige venstreorienterede. Deres indbildning, at socialismens vogn kan stilles foran kapitalismens trækhest, og at kollektivismens bilskrog, Trabant eller Lada, hvad den end kaldes, kan komme frem uden demokratiets motor, er bevist falsk at være. Vi koldkrigere vandt det moralske, økonomiske og demokratiske slag om efterkrigens verden.

Socialisterne, der altid undskyldte og bøjede af for Moskvas aggressioner og afpresning og adopterede Kremles udenrigspolitiske mærkesager lige siden Koreakrigen, lod sig overtale hver gang af de over 700 mia. rubler, som Sje-